

„MEA CULPA" VAN Jhr. VAN RIEMSDIJK.

Door de Kon. Ver. „Het Nederlandsch Tooneel" is met zeer veel succes op de planken gebracht het bekende — en bij het publiek geliefde — tooneelspel van Jhr. van Riemsdijk: „Mea Culpa". Wij brengen hierboven eenige scènes in beeld. Links: Louis Bouwmeester als Baron Van Karstra in het 2de bedrijf. Midden: Een tooneeltje uit het 3de bedrijf. V. l. n. r.: Jac. Reule - Jonker van Karstra; Mevr. Rika Hopper - Anna; W. v. d. Veer - Johan. Rechts: Jan C. de Vos als Tuinbaas Mulder in het 2e bedrijf. *(foto's M. M. Couvée).*

vergezeld ? Je bent voornemens je mannen te verrassen, zooals ik zei."

„Ik geloof niet dat ik ooit een verrassing voor hen ben," zei ik.

„Ik zou je haast vergezellen, om mij te overtuigen," lachte hij.

Ook ik lachte. „Goeden nacht. Tot ziens !"

Hij scheen in gedachten verzonken.

„Goeden nacht !" antwoordde hij. „Tot morgen als mijn gezelschap je ten minste niet verveelt. Hallo !" Hij keek den zeekant uit en wees over mijn schouder naar iets wat zijn verwondering scheen gaande te maken. „Wat kan dat zijn ?"

Ik wendde het hoofd om en staarde insgelijks naar het Zuiden, naar de kust van Afrika. Ik zag echter niets bijzonders in de mistige duisternis, slechts een enkele ster en in de baai vaag de lichten van enkele schepen.

Opeens vatte een krachtige hand mij bij de kin en werd mij 'n doek, met een zoeten weeën geur doortrokken, tegen mond en neus gedrukt. Ik worstelde en vocht om los te komen, de benauwde lucht scheen mij in de longen te branden als kokend lood. Ik trapte wanhopig achteruit, doch niets was in staat mij uit den ijzeren greep te bevrijden. Spoedig begon mijn tegenstand te verminderen, een machteloosheid, een verlamming scheen zich van al mijn ledematen meester te maken, mijn armen vielen langs mij neer ; mijn hoofd zonk mij op de borst, toen hoorde ik een gesuis in mijn hoofd en ik sliep in.

Toen ik weer ontwaakte voelde ik mij pijnlijk en versuft. Ik wilde spreken, doch een onduldbare pijn in den mond verhinderde dat en bracht mij tot de ontdekking dat mijn tong met een tandenstoker aan mijn lippen gestoken was. Een knellende band aan mijn polsen bewees mij dat ik gebonden was en mijn beenen schenen door een zwaren last ter aarde gedrukt.

Toen mijn oogen een weinig aan de duisternis gewend waren, kwam ik tot beter begrip van de positie, waarin ik mij bevond. Ik lag in de schaduw van de klip, naast den geheimen ingang van de galerij. Dwars over mijn beenen zat Von Blum en keek mij nauwlettend aan, klaarblijkelijk het oogenblik afwachtende dat ik weer tot bewustzijn zou komen. Hij boog zich tot mij over en fluisterde mij in 't oor :

„Ben je ontwaakt ? Beweeg je rechtervoet als 't zoo is !"

Een oogenblik aarzelde ik, doch wat zou 't mij helpen hem te bedriegen ? Ik schuifelde dus met mijn voet. Hij grinnikte.

„Je ziet, dat ik den geheimen ingang weet," zei hij. „Mijn vraag in de club diende slechts om te weten of *jij* dien ook wist. Ongelukkig weet ik het woord van het slot niet. Jij zult het dus moeten openen, mijn vriend !"

Mijn bloed stroomde mij naar het gelaat van woede en ik schudde hevig met het hoofd. Het letterslot wordt iederen dag geopend met een ander woord, slechts bekend aan den gouverneur, den majoor der artillerie en den officier van den dag. De schurk ! Ik het openen ! Ik zag hem liever hangen !

Zijn rechterhand gleed over mijn borst ; er glinsterde iets en ik voelde een scherpen prik.

„De dolk is vlak boven je hart, vriend Strange," fluisterde de schavuit. „Denk, als je blieft, eens verstandig na. Het leven is zoo goed. Je hebt nog een mooie toekomst voor je. Het zou dwaas en onnoodig wezen die hier zoo roemloos te eindigen. Denk eens aan wat je verliest. Ze vertelden mij bovendien dat je spoedig gaat trouwen."

Een visioen van Nellie's lief gelaat scheen uit de duisternis op te rijzen om mijn foltering te volmaken. O, gij die dit leest in een rustige binnenkamer, kunt niet begrijpen de wanhoop en zieleangst die mij op dit oogenblik beving. Uit dit leven te verdwijnen, plotseling, verraderlijk ; te sterven, niet als een man, maar als een rat in een val ; geen tijd te hebben om te denken, plotseling in de eeuwigheid te worden gestooten .... God moge mij vergeven ! Ik schuifelde weer met mijn voet.

Hij knikte, terwijl hij langzaam oprees van mijn beenen.

„Ik had een vermoeden, dat je rede zoudt verstaan," fluisterde hij weer. Hij drukte mij tegen de rots, zoodat mijn gebonden handen de steenen beroerden. „Kras met je vinger het woord in de aarde !" beval hij.

Ik kraste geduldig, moedeloos, maar niet het gevraagde woord.

„Je zult mij daarna dooden," spelde ik langzaam.

„Gek !" mompelde hij woedend. „Wat heb ik aan het woord zonder jou ? Jij moet mij geleiden door de gangen, waarvan ik, (dit kan ik je nu wel zeggen) absoluut niets weet. Vergis je echter niet, vriend. Deze dolk verlaat mijn hand niet. Vermijd dus de wachthuisjes en de schildwachten. Ik zal jouw jas aantrekken en ken mijn Engelsch goed genoeg om het wachtwoord te zeggen. Neen, ik zal je niet dooden, als je volgzaam bent. Als we terug zijn, zal ik je weer in slaap maken voor vier en twintig uur, in dien tijd zal ik reeds halfweg Madrid zijn. Ik zweer je op mijn soldatenwoord dat ik je leven sparen zal, als je mij geen strik spant. Maar laat me je nog eens duidelijk zeggen, dat deze dolk steeds in de onmiddellijke nabijheid van je hart is."

„Het zal mijn loopbaan vernietigen," kraste ik weer neer.

Hij gromde als een teleurgestelde wolf, toen hij zag dat ik nog aarzelde. Buiten zichzelf van woede pakte hij mij bij de haren, en trok mijn hoofd achterover, zoodat ik aan tong en lippen onduldbare pijn leed.

„Vernietigen ?" siste hij. „Is dood dan geen vernietiging ? Geef mij het woord, oogenblikkelijk of op mijn woord ik steek je neer."

En toen — alleen omdat een idee, een vage hoop bij mij opkwam — deed ik het. Ik wist, ik gevoelde dat deze spion zijn eed niet houden zou. Hij zou zich van alle geheimen op de hoogte stellen, hij zou door mijn hulp ontsnappen en dan zou hij zich van mij ontdoen en mij achterlaten dood en onteerd in de duisternis van de klip.

„Sebastopol !" schreef ik neer. Hij schikte de letters en de deur vloog open. Hij duwde mij voor zich de gang in en sloot de deur. Met de eene hand hield hij mij bij mijn sabelkoppel beet, terwijl hij met de ander den dolk vlak bij mijn schouderblad hield. Zoo liepen wij voorwaarts met den dood in de onmiddellijke nabijheid van mijn hart en schande in het vooruitzicht, tenzij ik het wanhopige plan wist te volvoeren, dat mijn geest bezig hield.

O, die eindelooze wandeling door de sombere mijngangen ! De pauzes, de onderzoekingen, de notities die hij maakte ! De vragen die hij mij stelde en die ik beantwoorden moest met mijn wijsvinger ! De vrees die mij doortrilde als we een wachthuis of schildwacht passeerden ! Thans nog ontwaak ik soms kreunende en naar adem snakkende uit mijn slaap, wanneer ik als in een nachtmerrie, dien langen weg nog eens afleg, en den prik van den dolk, de vlijmende pijn van mijn doorboorde tong en lippen met nieuwe hevigheid gevoel.

Een ding stond onomstootelijk bij mij vast : hij zou niet ontsnappen, neen, duizendmaal neen ! Mocht mijn leven verloren gaan, mijn eer zou ongeschonden blijven. Er bleef mij nog een zwakke hoop over. Ik moest hem ongehinderd naar mijn eigen batterij kunnen voeren, naar dien doolweg van holen en gangen, die het noordwestelijk deel van de rots doorsneden en die ik alle kende als de palm van mijn hand. Daar was voor mij een kans te ontkomen aan de hinderlaag waarin ik gevallen was.

Zoo slopen wij voort, stil, onopgemerkt, zooveel mogelijk de galerijen vermijdende waar we ontdekt konden worden, en steeds gebruik makende van verbindingsgangen. Welk een schurk hij ook was, moet ik Von Blum bewonderen om zijn stalen zenuwen. Gekleed in mijn overjas gaf hij zonder aarzelen in onberispelijk Engelsch het wachtwoord aan elken schildwacht, dien wij passeerden.

Eindelijk bereikten wij het gedeelte waar ik het bevel voerde. Ik bleef staan. „Wat is dat ?" vroeg hij. „Schrijf het antwoord in mijn hand."

„*Mijn* !"

Langzaam schreef ik met mijn nagel de letters in zijn handpalm. Ik zag in den schemer zijn tanden glinsteren. Met een hand betastte hij het dichtstbijzijnde kanon.

„Het uwe !" fluisterde hij en er klonk leedvermaak in zijn stem.

Intendant VON GERLACH.

Kapelmeester
KNAPPERTSBUSCH.

Mevrouw GRETA VAN 'T SANT JONSON, der Covent Garden Opera te Londen, die de Else in Lohengrin zingt.

CARL SCHRöDER,
van de Opera te Keulen, zingt de Lohengrin.

WILLY ZILCKEN.

DE ELBERFELDER OPERA IN NEDERLAND.

De in ons land, vooral te Rotterdam, zoo gunstig bekende Elberfelder Opera, onder leiding van den Intendant Baron Arthur von Gerlach, komt den 2en December te Rotterdam met „Lohengrin" en den 3en met „Tannhäuser". Ditmaal gaat het gezelschap, waarbij zangeressen en zangers van den eersten rang, ook naar Arnhem, en het ligt in de bedoeling van Intendant Von Gerlach binnenkort ook te Amsterdam en te 's-Gravenhage operavoorstellingen te geven. *(foto's Wolf.)*